

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

International #1 Bestselling Author

Δεμένη μαζί σου

Το τρίτο βιβλίο της σειράς
CROSSFIRE

Η γοητεία της απόλυτης παράδοσης

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ENTWINED WITH YOU

Από τις Εκδόσεις Berkley Books, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δεμένη μαζί σου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvia Day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άγγελος Ζαχαριάδης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ρουμπίνη Δασκάλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: George Long, Sarah Oberrender

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sylvia Day, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Edwin Tse

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2013, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-80128-4-4

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

Δεμένη μαζί σου

Μετάφραση:
Άγγελος Ζαχαριάδης

Οι ταξιτζήδες της Νέας Υόρκης είναι μοναδικοί στο είδος τους. Ατρόμητοι σε σημείο υπερβολής, τρέχουν και κάνουν ελιγμούς μέσα στην κίνηση με αφύσικη ηρεμία. Για να διατηρήσω τα λογικά μου όταν έμπαινα σε ταξί, φρόντιζα να συγκεντρώνομαι στην οθόνη του κινητού μου ώστε να μη βλέπω τα αυτοκίνητα που περνούσαν δίπλα μας σε απόσταση εκατοστών. Κάθε φορά που έκανα το λάθος να κοιτάξω έξω, αυθόρμητα έσπρωχνα το δεξί μου πόδι στο δάπεδο προσπαθώντας ενστικτωδώς να πατήσω φρένο.

Αυτή τη φορά όμως δε χρειαζόμουν τίποτα για να μου απουπάσει την προσοχή. Κολλούσα από τον ιδρώτα ύπερα από ένα εντατικό μάθημα Κραβ Μαγκά, και στο μυαλό μου στροβιλίζονταν ακόμη σκέψεις γι' αυτό που είχε κάνει ο άντρας που αγαπούσα.

Ο Γκίντεον Κρος. Μόνο που σκεφτόμουν το όνομά του ένιωθα τη φλόγα του πόθου να διαπερνά το κορμί μου. Από την πρώτη στιγμή που τον είδα –από τη στιγμή που κοίταξα πίσω από την απίστευτα όμορφη εξωτερική του εμφάνιση και διέκρινα τον σκοτεινό και επικίνδυνο άνθρωπο μέσα

του— είχα αισθανθεί μια ακατανίκητη έλξη και ήξερα ότι είχα βρει το άλλο μισό μου. Τον χρειάζομαι όπως χρειάζομαι την καρδιά μου, κι αυτός από τη μεριά του είχε βάλει τον εαυτό του σε μεγάλο κίνδυνο, είχε ρισκάρει τα πάντα για μένα.

Ένα δυνατό κορνάρισμα με επανέφερε στο παρόν.

Μέσα από το παριμπρίζ του ταξί είδα το εκτυφλωτικό χαμόγελο του συγκατοίκου μου να αστράφτει σε ένα διαφημιστικό στο πλάι ενός λεωφορείου. Τα χείλια του Κάρι Τέιλορ είχαν ένα δελεαστικό μισοχαμόγελο και το ψηλόλιγνο σώμα του, απλωμένο όπως ήταν στην αφύσα, έδειχνε να κλείνει τη διασταύρωση. Ο ταξιτζής πατούσε απανωτά την κόρνα του, λες και έτσι θα κατάφερνε να ανοίξει δρόμο.

Μάταιος κόπος. Ο Κάρι δεν έλεγε να κουνηθεί. Ήταν ακουμπισμένος στο πλάι, ξυπόλυτος και γυμνός από τη μέση και πάνω, με το τζιν του ξεκούμπωτο για να φαίνεται το λάστιχο του εσωρούχου και οι γραμμωμένοι κοιλιακοί του. Τα σκούρα καστανά μαλλιά του ήταν ανακατεμένα σε ένα πολύ σέξι στιλ και τα σμαραγδένια μάτια του άστραφταν με μια πονηρή λάμψη.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι ήμουν υποχρεωμένη να κρατήσω ένα τρομερό μυστικό από τον καλύτερό μου φίλο.

Ο Κάρι ήταν ο σύμβουλός μου, η φωνή της λογικής μου, ο αγαπημένος μου ώμος όταν ήθελα κάπου να ακουμπήσω, ουσιαστικά ένας αδελφός, από κάθε άποψη. Και δε μου άρεσε καθόλου που δεν μπορούσα να του πω τι είχε κάνει ο Γκίντεον για μένα.

Ήθελα απεγνωσμένα να μιλήσω γι' αυτό το θέμα, να με βοηθήσει κάποιος να το βγάλω από μέσα μου, αλλά ήξερα ότι δε θα το έλεγα ποτέ σε κανέναν. Ακόμα και ο θερα-

πευτής μας μπορεί να ήταν ηθικά και νομικά υποχρεωμένος να τον καταγγείλει αν το μάθαινε.

Ξαφνικά εμφανίστηκε ένας γεροδεμένος τροχονόμος με φωσφοριζέ γιλέκο, και με μια επιτακτική κίνηση του γαντοφορεμένου χεριού του φώναξε στον οδηγό του λεωφορείου να επανέλθει στη λωρίδα του. Μας έκανε σήμα να περάσουμε τη διασταύρωση μια στιγμή προτού αλλάξει το φανάρι. Έγειρα στο κάθισμα με τα χέρια τυλιγμένα στην κοιλά μου κι άρχισα να κουνιέμαι μπρος πίσω.

Η διαδρομή από το ρετιρέ του Γκίντεον στην 5η Λεωφόρο μέχρι το διαμέρισμά μου στο Άπερ Γουέστ Σάιντ ήταν μικρή, αλλά για κάποιο λόγο μού φάνηκε ότι κράτησε μια αιωνιότητα. Οι πληροφορίες που μου είχε δώσει πριν από μερικές ώρες η Σέλεϊ Γκρέιβς, η ντετέκτιβ της αστυνομίας της Νέας Υόρκης, είχαν αλλάξει τη ζωή μου.

Επίσης, με είχαν αναγκάσει να εγκαταλείψω τον μοναδικό άνθρωπο με τον οποίο είχα την ανάγκη να είμαι.

Είχα αφήσει τον Γκίντεον μόνο του επειδή δεν είχα εμπιστοσύνη στην Γκρέιβς. Μπορεί κάλλιστα να μου είχε εκμυστηρευτεί τις υποψίες της μόνο και μόνο για να δει αν θα έτρεχα αμέσως στον Γκίντεον, αποδεικνύοντας ότι ο χωρισμός μας ήταν ένα καλοστημένο ψέμα.

Θεέ μου. Ο κυκεώνας των συναισθημάτων που ένιωθα έκανε την καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Ο Γκίντεον με χρειαζόταν τώρα, με χρειαζόταν όσο κι εγώ, ίσως και περισσότερο, και όμως εγώ είχα φύγει.

Ο πόνος στα μάτια του καθώς μας χώριζαν οι πόρτες του ιδιωτικού του ασανσέρ με είχε κάνει κομμάτια.

Γκίντεον.

Το ταξί έστριψε στη γωνία και σταμάτησε μπροστά στην

πολυκατοικία μου. Ο νυχτερινός πορτιέρης άνοιξε την πόρτα του ταξί προτού προλάβω να πω στον οδηγό να γυρίσει και να με πάει πίσω στον Γκίντεον. Ο αποπνικτικός αυγουστιάτικος αέρας όρμησε μέσα στην καμπίνα διώχνοντας τη δροσιά του κλιματισμού.

«Καλησπέρα, δεσποινίς Τραμέλ». Ο πορτιέρης με χαιρέτησε ακουμπώντας με τα δάχτυλα το γείσο του καπέλου του και περίμενε υπομονετικά μέχρι να μου επιστρέψει ο ταξιτζής τη χρεωστική μου κάρτα. Μετά με βοήθησε να βγω από το ταξί και τον αισθάνθηκα να περιεργάζεται διακριτικά το μουνσκεμένο από τα δάκρυα πρόσωπό μου.

Χαμογέλασα σαν να ήταν όλα μια χαρά στον κόσμο, μπήκα στο κτίριο και πήγα κατευθείαν στο ασανσέρ, χαιρετώντας με μια κίνηση του χεριού το προσωπικό της ρεσεψιόν.

«Εύα!»

Γύρισα και είδα μια λεπτή μελαχρινή με στιλάτο πουκάμισο και φούστα να σηκώνεται από την αίθουσα αναμονής. Τα μαύρα μαλλιά της έπεφταν σε πυκνά κύματα στους ώμους της και είχε ένα χαμόγελο στα σαρκώδη ροζ χείλια της. Συνοφρυώθηκα. Δεν την ήξερα.

«Ναι;» είπα επιφυλακτικά. Τα μαύρα μάτια της είχαν μια λάμψη απληστίας που με εκνεύρισε. Ένιωθα και σίγουρα έδειχνα τσακισμένη, αλλά παρ' όλα αυτά όρθωσα το ανάστημά μου έτοιμη να την αντιμετωπίσω.

«Ντιάνα Τζόνσον», είπε, απλώνοντας ένα χέρι με περιποιημένα νύχια. «Ανεξάρτητη δημοσιογράφος».

Ύψωσα το ένα φρύδι. «Γεια».

Αυτή γέλασε. «Δε χρειάζεται να είσαι τόσο καχύποπτη. Απλώς ήθελα να μιλήσουμε λιγάκι. Δουλεύω ένα θέμα και θα ήθελα τη βοήθειά σου».

«Χωρίς να θέλω να σε προσβάλω, δεν υπάρχει τίποτα που θα ήθελα να το συζητήσω με μια δημοσιογράφο».

«Ούτε καν τον Γκίντεον Κρος;»

Ένωσα τις τριχες στο σβέροκο μου να ορθώνονται. «Ιδιαίτερα αυτόν».

Ο Γκίντεον ήταν ένας από τους είκοσι πέντε πλουσιότερους ανθρώπους στον κόσμο και είχε δική του τη μισή Νέα Υόρκη, έτσι ό,τι έκανε θεωρούνταν είδηση. Ιδιαίτερα τώρα που με είχε χωρίσει για να τα ξαναφτιάξει με την πρώτην αρραβωνιαστικιά του.

Η Ντιάνα σταύρωσε τα χέρια, μια κίνηση που τόνισε το ντεκολτέ της, κάτι που παρατήρησα επειδή την κοίταζα τώρα πάλι πιο προσεκτικά.

«Έλα τώρα», είπε. «Μπορώ να μη χρησιμοποιήσω καθόλου το όνομά σου, Εύα. Δε θα γράψω τίποτα που να δείχνει ποια ήταν η πηγή μου. Είναι η ευκαιρία σου για να πάρεις εκδίκηση».

Αισθάνθηκα το στομάχι μου να δένεται κόμπο. Ήταν τόσο πολύ ο τύπος του Γκίντεον – ψηλή, λεπτή, μελαχρινή, με μελαψό δέρμα. Τελείως αντίθετη από μένα.

«Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να ασχοληθείς με αυτό το θέμα;» τη ρώτησα σιγανά. Καθαρά από διαίσθηση, ήμουν σίγουρη ότι κάποια στιγμή στο παρελθόν είχε πηδηχτεί με τον Γκίντεον. «Δε θα ήθελα να τα βάλω με έναν τέτοιο άνθρωπο».

«Τον φοβάσαι;» μου απάντησε. «Εγώ όχι. Τα λεφτά του δεν του δίνουν το δικαίωμα να κάνει ό,τι θέλει».

Πήρα μια αργή, βαθιά ανάσα, ενώ θυμόμουν το δόκτορα Τέρενς Λούκας – κάποιον άλλο που επίσης μισούσε τον Γκίντεον – να μου λέει κάτι παρόμοιο. Και τώρα που ήξε-

ρα τι ήταν ικανός να κάνει ο Γκίντεον, πόσο μακριά μπορούσε να φτάσει για να με προστατεύσει, ήμουν σε θέση να απαντήσω ειλικρινά και χωρίς επιφυλάξεις. «Όχι, δε φοβάμαι. Αλλά έχω μάθει να διαλέγω τις μάχες μου. Η καλύτερη εκδίκηση είναι να προχωράς παρακάτω».

Σήκωσε πιο ψηλά το πιγούνι της. «Δεν έχουμε όλες μας ροκ σταρ να μας περιμένουν».

«Τέλος πάντων». Αναστέναξα μέσα μου με την αναφορά της στον πρώην μου, τον Μπρετ Κλάιν, τον τραγουδιστή ενός ανερχόμενου συγκροτήματος και έναν από τους πιο σέξι άντρες που είχα γνωρίσει ποτέ. Ο Μπρετ, όπως και ο Γκίντεον, ακτινοβολούσε σεξουαλική ενέργεια. Αλλά, σε αντίθεση με τον Γκίντεον, δεν ήταν ο έρωτας της ζωής μου. Δε θα ξαναγύριζα ποτέ κοντά του.

«Άκου...» Η Ντιάνα έβγαλε μια κάρτα από την τσέπη της φούστας της. «Σε λίγο θα καταλάβεις ότι ο Γκίντεον Κρος σε χρησιμοποιούσε για να κάνει την Κορίν Ζιρού να ζηλέψει και να γυρίσει κοντά του. Όταν γίνει αυτό, τηλεφωνήσέ μου. Θα περιμένω».

Πήρα την κάρτα. «Γιατί πιστεύεις ότι ξέρω κάτι που αξίζει τον κόπο να μάθεις;»

Τα σαρκώδη χείλια της σφίχτηκαν. «Γιατί όποιο κι αν ήταν το κίνητρο που έκανε τον Κρος να τα φτιάξει μαζί σου, είναι σίγουρο ότι τον ταρακούνησες. Ο χιονάνθρωπος έλιωσε λίγο για σένα».

«Μπορεί, αλλά τώρα έχει τελειώσει».

«Αυτό δε σημαίνει ότι δεν ξέρεις κάτι, Εύα. Ας το συζητήσουμε, κι εγώ θα σε βοηθήσω να ξεχωρίσεις τι είναι είδηση και τι όχι».

«Γιατί αυτό το ενδιαφέρον; Τι ακριβώς σκαρώνεις;» Δεν

είχα σκοπό να καθίσω με σταυρωμένα χέρια όταν κάποια έβαζε στόχο τον Γκίντεον. Αν ήταν αποφασισμένη να του δημιουργήσει προβλήματα, ήμουν κι εγώ αποφασισμένη να τη σταματήσω προτού αρχίσει.

«Αυτός ο άνθρωπος έχει μια σκοτεινή πλευρά».

«Και ποιος δεν έχει;» Τι είχε δει στον Γκίντεον αυτή η γυναίκα; Τι της είχε αποκαλύψει στην πορεία της... σχέσης τους; Αν είχαν καν σχέση.

Δεν ήμουν σίγουρη αν θα έφτανα ποτέ στο σημείο να σκέφτομαι τον Γκίντεον με μια άλλη γυναίκα και να μη νιώθω αυτή την άγρια ζήλια.

«Γιατί δεν πάμε κάπου να μιλήσουμε;» πρότεινε.

Έριξα μια ματιά στους υπαλλήλους της ρεσεψιόν, που παρίσταναν ότι μας αγνοούν ευγενικά. Δεν είχα συνέλθει ακόμη από τη συζήτησή μου με την Γκρέιβς, και ήμουν υπερβολικά αναστατωμένη για να αντιμετωπίσω την Ντιάνα.

«Ίσως κάποια άλλη φορά», απάντησα, αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο γιατί είχα σκοπό να παρακολουθώ τις κινήσεις της.

Ο Τσαντ, ένας από τους νυχτερινούς υπαλλήλους της ρεσεψιόν, πλησίασε σαν να είχε διαισθανθεί την ανησυχία μου.

«Η κυρία Τζόνσον φεύγει», του είπα χαλαρώνοντας. Αφού η Γκρέιβς δεν είχε βρει καμιά απόδειξη σε βάρος του Γκίντεον, μια αδιάκριτη δημοσιογράφος δε θα κατάφερε τίποτα καλύτερο.

Από την άλλη μεριά όμως, ήξερα καλά τι είδους πληροφορίες μπορούσαν να διαρρεύσουν από την αστυνομία, και πόσο εύκολα και συχνά γίνονταν τέτοιες διαρροές. Ο πατέρας μου, ο Βίκτορ Ρέγιες, ήταν αστυνομικός, και είχα ακούσει πολλά γι' αυτό το θέμα.

Γύρισα προς τα ασανσέρ. «Καληνύχτα, Ντιάνα».

«Θα τα ξαναπούμε», μου φώναξε.

Μπήκα στο ασανσέρ και πάτησα το κουμπί του ορόφου μου. Μόλις έκλεισαν οι πόρτες, ακούμπησα στο κάγκελο της καμπίνας. Έπρεπε να προειδοποιήσω τον Γκίντεον, αλλά δεν υπήρχε τρόπος να επικοινωνήσω μαζί του χωρίς να με εντοπίσουν.

Ο πόνος στο στήθος μου μεγάλωσε. Η σχέση μας ήταν τόσο προβληματική. Δεν μπορούσαμε ούτε καν να μιλήσουμε.

Βγήκα στον όροφό μου και μπήκα στο διαμέρισμα, διέσχισα το μεγάλο λίβινγκ ρουμ και άφησα την τσάντα μου σε ένα από τα σκαμπό στο πάσο της κουζίνας. Το δωμάτιο είχε τζαμαρίες από το πάτωμα ως το ταβάνι, αλλά η θέα του Μανχάταν δε με συγκίνησε. Ήμουν τόσο ταραγμένη, ώστε δε με ένοιαζε πού βρίσκομαι. Το μόνο που είχε σημασία ήταν ότι δεν ήμουν με τον Γκίντεον.

Καθώς διέσχιζα το διάδρομο προς την κρεβατοκάμαρά μου, άκουσα μουσική από το δωμάτιο του Κάρι. Να είχε παρέα; Και αν ναι, ποιον ακριβώς; Ο φίλος μου προσπαθούσε να κρατήσει δύο παράλληλες σχέσεις, μία με μια γυναίκα που τον δεχόταν όπως ακριβώς ήταν και μία με έναν άντρα που δεν άντεχε το γεγονός ότι ο Κάρι πήγαινε και με άλλους.

Πέταξα τα ρούχα μου στο πάτωμα του μπάνιου πηγαίνοντας προς την καμπίνα. Καθώς άνοιξα το νερό, δεν μπορούσα να μη θυμηθώ τις φορές που είχαμε κάνει ντους μαζί με τον Γκίντεον και είχαμε παραδοθεί στη λαγνεία που νιώθαμε μόνιμα ο ένας για τον άλλο. Μου έλειπε τόσο πολύ. Χρειαζόμουν το άγγιγμά του, τον πόθο του, την αγάπη του. Η λαχτάρα μου γι' αυτά τα πράγματα ήταν σαν πείνα που ροκάνιζε τα σωθικά μου, προκαλώντας μου ένταση και

εκνευρισμό. Δεν είχα ιδέα πώς θα κατάφερνα να αποκοιμηθώ όταν δεν ήξερα πότε θα είχα την ευκαιρία να μιλήσω πάλι μαζί του. Υπήρχαν τόσο πολλά που έπρεπε να του πω.

Τύλιξα μια πετσέτα γύρω μου και βγήκα από το μπάνιο.

Ο Γκίντεον με περίμενε στην κρεβατοκάμαρα. Η θέα του μου προκάλεσε μια αντίδραση τόσο έντονη, που ήταν σαν σωματικό χτύπημα. Μου κόπηκε η ανάσα και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά άγρια, ενώ ένα κύμα λαχτάρας πλημμύρισε όλο μου το είναι. Ένιωθα λες και είχα χρόνια να τον δω, και όχι μόλις μια ώρα.

Του είχα δώσει κλειδί του διαμερίσματος, αλλά επιπλέον το κτίριο ήταν δικό του. Με αυτά τα ατού, μπορούσε να φτάσει ως εδώ χωρίς να υπάρχει κίνδυνος να τον εντοπίσουν – όπως είχε καταφέρει να τρυπώσει απαρατήρητος στο δωμάτιο του Νέιθαν.

«Είναι επικίνδυνο να είσαι εδώ», του είπα. Αυτό όμως δε σήμαινε ότι δεν ήμουν πανευτυχής που τον έβλεπα. Ήταν σαν να τον ρουφούσα με το βλέμμα μου, κοιτάζοντας άπληστα αυτό το καλοσχηματισμένο κορμί με τις φαρδιές πλάτες.

Φορούσε μαύρο παντελόνι φόρμας και ένα αγαπημένο του φούτερ με το σήμα του Κολούμπια, ένα σύνολο που τον έκανε να δείχνει αυτό που ήταν, ένας άντρας είκοσι οχτώ ετών, και όχι ο πάμπλουτος μεγιστάνας που ήξερε ο υπόλοιπος κόσμος. Στο κεφάλι του φορούσε ένα κασκέτο των Γιάνκις τραβηγμένο χαμηλά στο μέτωπο, αλλά η σκιά που έριχνε το γέισο δε μείωνε καθόλου το εντυπωσιακό ανοιχτό μπλε των ματιών του. Των ματιών που με κοίταζαν με έναν άγριο πόθο, ενώ τα αισθησιακά του χείλια ήταν τραβηγμένα σε μια ίσια γραμμή. «Δεν μπορούσα να μείνω μακριά σου».

Ο Γκίντεον Κρος ήταν αφόρητα όμορφος, τόσο όμορ-

φος, που πολλοί σταματούσαν και τον κοίταζαν όπου περνούσε. Συχνά σκεφτόμουν ότι είναι ένας θεός του σεξ, και οι συχνές και ενθουσιώδεις επιδείξεις των σεξουαλικών ικανοτήτων του μου αποδείκνυαν συνέχεια ότι είχα δίκιο. Ήξερα όμως ταυτόχρονα ότι ήταν πολύ ανθρώπινος, με ένα παρελθόν που του είχε αφήσει βαθιά τραύματα, όπως είχε αφήσει και το δικό μου σ' εμένα.

Όλα αυτά σήμαιναν ότι ήταν πολύ δύσκολο να καταφέρουμε να μείνουμε μαζί.

Το στήθος μου φούσκωσε από μια βαθιά ανάσα καθώς το κορμί μου ανταποκρινόταν στην εγγύτητα του δικού του. Αν και στεκόταν κάμποσα μέτρα μακριά, ένιωθα μια μεθυστική μαγνητική έλξη επειδή ήμουν κοντά στο άλλο μισό της ψυχής μου. Ήταν κάτι που νιώθαμε ο ένας για τον άλλο από την πρώτη μας συνάντηση, μια ακατανίκητη έλξη που μας ένωνε. Στην αρχή είχαμε νομίσει ότι αυτή η άγρια αμοιβαία γοητεία ήταν απλή λαγνεία, μέχρι που συνειδητοποιήσαμε ότι δεν μπορούσαμε να ανασάνουμε χωρίς να έχουμε ο ένας τον άλλο.

Αντιστάθηκα στην παρόρμηση να τρέξω στην αγκαλιά του, στο μέρος όπου ήθελα τόσο απεγνωσμένα να βρίσκομαι. Έβλεπα ότι στεκόταν εντελώς ακίνητος, συγκρατημένος, και περίμενα τη δική του αντίδραση με μια γλυκιά προσμονή.

Θεέ μου, τον αγαπούσα τόσο πολύ.

Τα χέρια του έλκεισαν σε γροθιές. «Σε χρειάζομαι».

Όλο μου το κορμί σφίχτηκε ακούγοντας τον τραχύ τόνο της φωνής του, τη ζεστή αισθησιακή βραχνάδα της.

«Καλά, δε χρειάζεται να κάνεις τέτοια μούτρα γι' αυτό», τον πείραξα με κομμένη την ανάσα, προσπαθώντας να αλα-

φρύνω τη διάθεσή του προτού αρχίσει να μου κάνει έρωτα.

Τον αγαπούσα όταν ήταν ασυγκράτητος και τον αγαπούσα όταν ήταν τρυφερός. Θα τον δεχόμουν όπως και να 'ταν, έτσι που τον είχα στερηθεί τόσο καιρό. Ένιωθα κιόλας ανατριχίλες και σφιξίματα προσμονής στο δέρμα μου, που λαχταρούσε το άγγιγμά του. Φοβόμουν για το τι θα συνέβαινε αν ορμούσε πάνω μου με όλο του τον πόθο όταν ήμουν κι εγώ τόσο πεινασμένη για το κορμί του. Μπορεί να ξεσκίζαμε ο ένας τον άλλο.

«Με σκοτώνει», είπε ο Γκίντεον βραχνά. «Να είμαι μακριά σου. Να μου λείπεις. Νιώθω λες και τα ίδια μου τα λογικά εξαρτώνται από σένα, Εύα, και θέλεις να μην κάνω μούτρα;»

Έβρεξα τα χείλια με τη γλώσσα μου κι αυτός γρύλισε, προκαλώντας μου ρίγος. «Πάντως εμένα μου αρέσει να με θέλεις», είπα.

Η ένταση στη στάση του χάθηκε. Μάλλον ανησυχούσε για την αντίδρασή μου σε αυτό που είχε κάνει για μένα. Για να είμαι ειλικρινής, κι εγώ ανησυχούσα για την αντίδρασή μου. Μήπως η ευγνωμοσύνη που ένιωθα σήμαινε ότι ήμουν πιο άρρωστη από όσο νόμιζα;

Μετά όμως θυμήθηκα τα χέρια του θετού αδελφού μου πάνω μου... το βάρος του να με κολλάει στο στρώμα... τον αφόρητο πόνο ανάμεσα στα πόδια μου καθώς με βίαζε...

Άρχισα να τρέμω από ανανεωμένη οργή. Χαιρόμουν που αυτό το κάθαρμα δε ζούσε πια, και δε μ' ένοιαζε αν αυτό σήμαινε ότι ήμουν άρρωστη.

Ο Γκίντεον πήρε μια βαθιά ανάσα. Έφερε το χέρι στο στήθος και το έτριψε πάνω από την καρδιά του σαν να τον πονούσε.

«Σ' αγαπώ», του είπα, νιώθοντας τα μάτια μου να τσούζουν από τα δάκρυα. «Σ' αγαπώ τόσο πολύ».

«Άγγελέ μου». Έφτασε κοντά μου με δυο γρήγορες δρασκειές, πετώντας τα κλειδιά του κάτω και χώνοντας τα χέρια του στα υγρά μαλλιά μου. Έτρεμε, και μου ξέφυγε μια κραυγή, συγκλονισμένη από το πόσο πολύ με χρειαζόταν.

Μου έγειρε το κεφάλι στη γωνία που ήθελε κι άρχισε να με φιλά στο στόμα αργά, παθιασμένα, κτητικά. Ο πόθος και η πείνα του κατέκλυσαν τις αισθήσεις μου. Κλαψούρισα και αρπάχτηκα από το φούτερ του. Μου απάντησε με ένα βογκητό που με διαπέρασε, κάνοντας τις ρώγες μου να σφίχτούν και όλο μου το κορμί να ανατριχιάσει.

Έλιωσα στην αγκαλιά του, σπρώχνοντας το κασκέτο από το κεφάλι του για να χώσω τα δάχτυλά μου στη μαύρη μεταξένια χαίτη των μαλλιών του. Αφέθηκα στο φιλί του, παρασυρμένη από την ασυγκράτητη λαγνεία του. Μου ξέφυγε ένας λυγμός.

«Μη», είπε αυτός λαχανιασμένος. Τραβήχτηκε πίσω και μου έπιασε το σαγόνι. Με κοίταξε στα μάτια. «Με κάνεις κομμάτια όταν κλAIS».

«Δεν το αντέχω», είπα τρέμοντας.

Με κοίταξε, τα όμορφα μάτια του γεμάτα ανησυχία. Έκανε ένα σκυθρωπό νεύμα. «Αυτό που έκανα...»

«Όχι αυτό. Το πώς νιώθω για σένα».

Έτριψε την άκρη της μύτης του πάνω μου, ενώ τα χέρια του κατέβαιναν απαλά πάνω στα γυμνά μου μπράτσα – τα χέρια που είχαν το παροιμιώδες αίμα πάνω τους, πράγμα που με έκανε να αγαπώ ακόμα πιο πολύ το άγγιγμά τους.

«Σ' ευχαριστώ», ψιθύρισα.

Τα μάτια του έκλεισαν. «Θεέ μου, όταν έφυγες απόψε... Δεν ήξερα αν θα ξαναγύριζες... Αν σε είχα χάσει...»

«Σε χρειάζομαι κι εγώ, Γκίντεον».

«Δε μετανιώνω. Θα το έκανα πάλι, αν χρειαζόταν». Μ' έσφιξε πιο δυνατά. «Η μόνη άλλη λύση ήταν περιοριστικές εντολές από δικαστήρια, αυξημένη ασφάλεια, συνεχής επιφυλακή για όλη την υπόλοιπη ζωή σου. Δεν υπήρχε καμιά εγγύηση ότι θα ήσουν ασφαλής όσο ζούσε ο Νείθαν».

«Μ' έδιωξες από τη ζωή σου. Μ' έσπρωξες μακριά σου. Εσύ κι εγώ...»

«Εσύ κι εγώ για πάντα μαζί». Μου χάιδεψε τα χείλια με το δάχτυλο. «Τελείωσε, Εύα. Μη μιλάς για κάτι που είναι πολύ αργά τώρα για να αλλάξει».

Του παραμέρισα το χέρι. «Τελείωσε, αλήθεια; Μπορούμε να είμαστε μαζί τώρα ή θα κρύβουμε τη σχέση μας από την αστυνομία; Και, εδώ που τα λέμε, έχουμε ακόμη σχέση;»

Ο Γκίντεον με κοίταξε στα μάτια χωρίς να κρύβει τίποτα, αφήνοντάς με να δω τον πόνο και το φόβο του. «Αυτό ήρθα να σε ρωτήσω».

«Όσο είναι στο χέρι μου, δε θα σ' αφήσω ποτέ να μου φύγεις», είπα άγρια. «Ποτέ».

Τα χέρια του Γκίντεον κατηφόρισαν στο λαιμό μου και στους ώμους μου. Όπου περνούσαν μου έκαιγαν το δέρμα. «Το έχω ανάγκη να είναι αλήθεια αυτό», είπε σιγανά. «Φοβόμουν ότι θα το βάλεις στα πόδια... Ότι θα τρώμαζες. Θα φοβόσουν εμένα».

«Γκίντεον, όχι...»

«Δε θα σε πλήγωνα ποτέ».

Τον έπιασα από τα ρούχα και τον τράβηξα, αν και ήταν

αδύνατο να μετακινήσω τον συμπαγή όγκο του. «Το ξέρω αυτό».

Και όντως, σωματικά δεν είχα αμφιβολίες. Ήταν πάντα προσεκτικός μαζί μου. Συναισθηματικά όμως, η αγάπη μου είχε στραφεί εναντίον μου με μελετημένη ακρίβεια. Πάλευα ακόμη να συμφιλιώσω από τη μια μεριά την απόλυτη εμπιστοσύνη που είχα στην ικανότητά του να αντιλαμβάνεται τις ανάγκες μου, και από την άλλη την επιφυλακτικότητα μιας πληγωμένης καρδιάς που χρειαζόταν ακόμη χρόνο για να επουλωθούν τα τραύματά της.

«Το ξέρεις όντως;» Κοίταξε διερευνητικά το πρόσωπό μου, συντονισμένος όπως πάντα μαζί μου, νιώθοντας αυτά που δεν έλεγα. «Θα με σκότωνε αν σε άφηνα να φύγεις, αλλά ούτε θα σε πλήγωνα για να σε κρατήσω».

«Δε θέλω να πάω πουθενά».

Άφησε να βγει η ανάσα που κρατούσε. «Οι δικηγόροι μου θα μιλήσουν με την αστυνομία αύριο. Έτσι, θα έχω μια ιδέα για το πού βρίσκονται τα πράγματα».

Έγειρα πίσω το κεφάλι και κόλλησα τα χείλια μου απαλά στα δικά του. Προσπαθούσαμε να αποκρύψουμε ένα έγκλημα, και θα έλεγα ψέματα αν ισχυριζόμουν ότι αυτό δε με ενοχλούσε σοβαρά –σε τελική ανάλυση, ήμουν κόρη αστυνομικού– αλλά η μοναδική άλλη λύση ήταν τόσο φρικτή, που δεν ήθελα ούτε να τη σκέφτομαι.

«Πρέπει να ξέρω ότι μπορείς να ζήσεις μ' αυτό που έχανα», μου είπε χαμηλόφωνα, τυλίγοντας τα μαλλιά μου γύρω από το δάχτυλό του.

«Έτσι νομίζω. Εσύ μπορείς;»

Το στόμα του βρήκε πάλι το δικό μου. «Μπορώ να αντέξω τα πάντα, αν έχω εσένα».

Έβαλα τα χέρια κάτω από το φούτερ του, αποζητώντας το ζεστό δέρμα του. Οι μύες του ήταν σκληροί και ανάγλυφοι κάτω από τις παλάμες μου, το κορμί του ένα αισθησιακό και αρρενωπό έργο τέχνης. Έγλειψα τα χείλια του, μετά τράβηξα ανάμεσα στα δόντια μου το κάτω χέιλι του και το δάγκωσα μαλακά. Ο Γκίντεον βόγκηξε. Ο ηδονικός ήχος γλίστρησε πάνω μου σαν χάδι.

«Άγγιξέ με». Τα λόγια του ήταν διαταγή, αλλά ο τόνος του ικετευτικός.

«Αυτό κάνω».

Έφερε το χέρι στην πλάτη του, έπιασε τον καρπό μου και μου έφερε το χέρι μπροστά. Μου έβαλε ξεδιάντροπα την παλάμη στον καβάλο του και την έσπρωξε. Τα δάχτυλά μου τυλίχτηκαν γύρω από τη μεγάλη, ογκώδη στύση του, ενώ η καρδιά μου άρχισε να χτυπά ακόμα πιο δυνατά όταν αντιλήφθηκα ότι δε φορούσε εσώρουχο κάτω από τη φόρμα.

«Θεέ μου», είπα ξέπνοα. «Με ανάβεις τόσο πολύ».

Τα γαλάζια μάτια του με κοίταζαν με έναν άγριο πόθο, τα μάγουλά του ήταν κόκκινα και τα χείλια του μισάνοιχτα. Δεν προσπαθούσε ποτέ να κρύψει την επίδραση που είχε πάνω του, δεν προσποιούνταν ποτέ ότι μπορούσε να ελέγξει τις αντιδράσεις του απέναντί μου, όπως κι εγώ δεν μπορούσα να ελέγξω τις δικές μου απέναντί του. Αυτό έκανε την κυριαρχία του στο κρεβάτι ακόμα πιο ερεθιστική, καθώς ήξερα ότι ήταν εξίσου ανήμπορος μπροστά σε αυτή την έλξη ανάμεσά μας.

Το στήθος μου σφίχτηκε. Ακόμη δεν πίστευα ότι ήταν δικός μου, ότι είχα την ευκαιρία να τον δω έτσι, τόσο ανοιχτό και πεινασμένο και απίστευτα σέξι...

Μου άνοιξε την πετσέτα. Πήρε μια βαθιά ανάσα όταν

έπεσε στο πάτωμα και βρέθηκα μπροστά του ολότελα γυμνή. «Α, Εύα».

Η φωνή του παλλόταν από συναίσθημα και ένιωσα τα μάτια μου να βουρκώνουν. Έβγαλε ξαφνικά το φούτερ και το πέταξε. Μετά άπλωσε τα χέρια αργά, παρατείνοντας τη στιγμή της επαφής μας.

Με έπιασε από τους γοφούς, η ανάσα του γρήγορη και τραχιά. Οι ρώγες μου τον άγγιξαν πρώτες, στέλνοντας μια ξαφνική ανατριχίλα σε όλο μου το κορμί. Βόγκηξα. Ξαφνικά, με ένα γρύλισμα, με έσφιξε πάνω του σαν να ήθελε να με λιώσει. Με σήκωσε στον αέρα και με πήγε στο κρεβάτι.

**Το παγκόσμιο εκδοτικό φαινόμενο
συνεχίζεται, καθώς η Εύα και ο Γκίντεον
έρχονται αντιμέτωποι με τους δαίμονες
του παρελθόντος τους και τις συνέπειες
του επιτακτικού τους πόθου...**

Μια ματιά ήταν αρκετή για να συνειδητοποιήσω ότι υπήρχε
κάτι ξεχωριστό στον Γκίντεον Κρος, κάτι που είχα ανάγκη.
Κάτι στο οποίο ήταν αδύνατο να αντισταδω. Ταυτόχρονα,
διέκρινα κάτι επικίνδυνο, κάτι τραυματισμένο βαθιά
στην ψυχή του· κάτι που έμοιαζε με τις δικές μου πληγές.
Αυτό με μαγνήτισε, με αιχμαλώτισε. Τον χρειαζόμουν,
τον είχα ανάγκη όπως την ανάσα μου,
όπως το χτύπο της καρδιάς μου.

Κανένας δε θα μπορούσε να φανταστεί τι ρίσκο
έπαιρνε ο Γκίντεον για χάρη μου. Ούτε πόσο θα κινδύνευα
εγώ εξαιτίας του δεσμού μας, εξαιτίας της σκοτεινής
σκιάς που το παρελθόν θα έριχνε στην κοινή μας ζωή.

Δεμένοι, φυλακισμένοι στα μυστικά μας,
προσπαθήσαμε να αψηφήσουμε
τις πιθανότητες – που ήταν όλες εναντίον μας.
Φτιάξαμε δικούς μας κανόνες και παραδοθήκαμε
ολοκληρωτικά στη δύναμη του πάθους μας...

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN: 978-618-80128-4-4

9 786188 012844

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 13239